

Hvor sødt i sommeraftenstunden

Stille, sværmerisk

Musik: Carl Nielsen / Sats: Erling Kullberg / Tekst: Oehlenschläger

S
1 Hvor sødt i som - mer - af - ten - stun - den, når so - len
2 O, grib nu i de stem - te stren - ge! Bryd from-me

A
1 Hvor sødt i som - mer - af - ten - stun - den, når so - len
2 O, grib nu i de stem - te stren - ge! Bryd from-me

T
1 ... i som - mer - af - ten - stun - den,
2 ... grib i de stem - te stren - ge!

B
1 Hvor sødt i som - mer - af - ten - stun - den, når
2 O, grib nu i de stem - te stren - ge! Bryd

4
snart til hvi - le går, og me-dens dybt i bø - ge -
sjæl! din snæv - re mur. Ind-spær dog fug - len ej så

snart til hvi - le går, og me-dens dybt i bø - ge -
sjæl! din snæv - re mur. Ind-spær dog fug - len ej så

8
når so len snart til hvi - le går, og me-dens dybt i
Bryd fromme sjæl! din snæv - re mur. Ind-spær dog ej så

so len snart til hvi - le går, og me - dens dybt i
from - me sjæl! din snæv - re mur. Ind - spær dog ej så

7

lun - den de from-me nat - ter - ga - le slår, at hø - re
læn - ge i det be - klem - te fan - ge - bur; lad den i

lun - den de from-me nat - ter - ga - le slår, at hø - re
læn - ge i det be - klem - te fan - ge - bur; lad den i

lun - den de from-me nat - ter - ga - le slår, at hø - re har - pens
læn - ge i det be - klem - te fan - ge - bur; lad den i af - ten -

lun - den de from-me nat - ter - ga - le slår, at hø - re
læn - ge i det be - klem - te fan - ge - bur; lad den i

10

har - pens dum - pe klang til en liv - sa - lig af - ten - sang.
af - ten - rø - dens guld mod him - len flag - re an - dagts - fuld.

har - pens dum - pe klang til en liv - sa - lig af - ten - sang.
af - ten - rø - dens guld mod him - len flag - re an - dagts - fuld.

dum - pe klang til en liv - sa - lig af - ten - sang.
- rø - dens guld mod him - len flag - re an - dagts fuld.

har - pens dum - pe klang til en liv - sa - lig af - ten - sang.
af - ten - rø - dens guld mod him - len flag - re an - dagts - fuld.

3 Thi hver gang (hisset) aftenrøden
nedsvinder under skovens krans,
da minder den (vor sjæl) om døden
og evighedens skønne glans.
Svulm da, min ånd! mod himlen her,
som bølgen mod sit rosenkær.

4 Ja, bad mig da (i dine) flammer,
nedgangne sol! husval min barm,
og tryk til døden(s le) mig rammer,
mig venligt i din varme arm,
og i min afskedstime god
styrk hjertet med dit purpurblod.

Parenteserne angiver de ord der glider ud i tenorstemmen (1. linie) og basstemmen (3. linie).